

[Henning Rasmussen]

sigtede anvendelser af dagpengesystemet, der er grund til at ændre. Men en absolut forudsætning må være, at der indføres tryghedsaftaler, der sikrer medarbejderne imod, at det bliver dem, der kommer til at betale strammingerne.

Forslag, der som dem, regeringen har stillet, ensidigt rammer de unge og andre nye på arbejdsmarkedet, så de får endnu sværere ved at blive arbejdsløshedsforsikret, eller forslag, som bare vælter endnu større byrder over på de arbejdsløse, får ikke vores stemme. De er så skadelige og menneskeligt forkerte, at de må fjernes, hvis vi skal stemme for finanslovsforslaget.

Jeg har også nogle advarende bemærkninger til de foreslåede nedskæringer på boligområdet.

Vi forstår ikke, at regeringen i en tid, hvor der er mangel på udlejningsboliger, og hvor der er mange, mange arbejdsløse i byggefagene, vil spare de få millioner kroner, det koster at bygge 2.000 almennyttige boliger. De penge kommer jo ind, i alt fald i første omgang, mange gange i sparede arbejdsløshedsdagpenge.

Vi siger også nej til en række af de nedskæringer, der i øvrigt er foreslået på boligområdet. Der er dele af forslagene, vi gerne vil overveje som led i en større aftale, men vi anser det ikke for socialt og menneskeligt forsvarligt at skære ned med et beløb af den størrelsesorden og på nogle af områderne på den måde, som er foreslået.

Vi vil gerne gennemføre besparelser på udgifterne til medicin. Vi foreslog for flere år siden, at staten greb ind over for de meget høje priser, som leverandørerne forlanger i Danmark i sammenligning med andre lande. Et sådant indgreb kunne spare de syge og amtskommunernes skatteydere for flere hundrede millioner kroner om året. Men indgreb som den kuldsejlede 800-kroners-regel eller andre forslag, der bare betyder højere udgifter for de syge, siger vi stadig nej til.

Hvad vil det koste i kroner på den korte sigt, hvis regeringen laver en aftale med os med et indhold som det, jeg her har skitseret? Svaret er, at det formentlig vil betyde et mindre underskud på finansloven end de 30,4 mia. kr., der nu regnes med. Først og fremmest fordi forslagene sætter direkte ind på at give erhvervslivet bedre muligheder for at øge produktionen, eksporten og investeringerne, alt sammen noget, der øger statens indtægter.

Der er også en del af udgifterne, der helt eller delvis finansieres ved, at der andre steder på finansloven bliver mindre udgifter som følge af forslagene. Pengene bruges blot på en anden, mere aktiv måde.

Vi ønsker, at der skal føres en stram finanspolitik. Statens udgifter i faste priser må fastholdes. Vi mener også, at det private forbrug kun kan stige meget lidt og kun, hvis der er en stigning i produktionen, der tillader det.

Vi mener, at stort set hele stigningen i produktionen skal gå til at sikre større investeringer i erhvervslivet, i uddannelse, i infrastruktur, i forskning og til at sætte eksporten i vejret. Vi må så i Danmark i nogle år lade være med at forbruge mere selv, men bringe økonomisk orden i vort eget hus, også i forhold til udlandet.

Socialdemokratiet vil kort sagt have underskuddene i statens og i samfundets økonomi væk. Det er på den baggrund, vi forhandler med regeringen om en finanslov, vi kan stemme for.

Bliver der så en aftale med regeringen om finansloven og de øvrige problemer? Ja, det gør der, hvis det står til os. Vi er gået til forhandlinger for at få et resultat, men vi kender de politiske problemer og de modstridende opfattelser, der er i regeringen og i regeringspartierne.

Vi ved godt, at der er stærke kræfter i regeringspartierne, der foretrækker en aftale uden om Socialdemokratiet, nogle af dem, fordi de tror, at det giver et samfundsøkonomisk bedre resultat. Det er reelt nok at have den opfattelse, men vi er overbeviste om, at de har uret. Det er derfor, jeg har gjort så meget for at argumentere for det samfundsøkonomisk rigtige i vores forslag.

Andre af regeringspartimedlemmerne foretrækker en løsning uden om Socialdemokratiet af politiske grunde. De mener, det er det, deres vælgere foretrækker, og så tror de, at de konkurrerer bedst med Fremskridtspartiet på den måde. Det har de heller ikke ret i. Deres vælgere ønsker først og fremmest, at landets problemer løses, og bliver de det, så går Fremskridtspartiet stille og roligt alt kødets gang.

Vi ved også, at mange i regeringspartierne oprigtigt mener, at holdbare løsninger på store politiske og økonomiske problemer kun opnås ved, at der er et stort flertal i Folketinget bag dem. Det giver stabilitet, når regeringspartierne, Socialdemokratiet og andre partier i fælles-